

[Poul Nilsson]

førere, er vi villige til at overveje sådanne eventuelle tanker, men jeg føjer gerne til, at problemstillingen må være den, at vi ikke ændrer ved statsbanelovens princip, og konsekvensen heraf er, at vi i den foreliggende situation må gennemføre et lovforslag, hvis sigte er, at der gøres, hvad der er muligt for at skabe en vis balance mellem udgifter og indtægter.

Må jeg i henhold til det sidst anførte om skattebalancen fremføre et par synspunkter ud fra sigtet om at skaffe DSB større indtægter. Jeg har i den afvigte sommer rejst meget — og meget i den såkaldte turistsæson — og jeg mener at turde påstå, at der selv i denne såkaldte højsæson er en hel del tomgang med det kørende materiel i persontrafikken, de såkaldte tomme pladsers passagerer. Har vi her rigtig for øje, at de tusinder af nyindregistrerede biler, scootere og motorcykler har påført DSB stor konkurrence? Jeg vil i anledning af de lige omtalte ikke udnyttede pladser spørge den højtærede minister, om ikke ministeren kunne tage under overvejelse at lade 65-billetternes brugstid udvide. Jeg tror, de ældre ville blive glade for en sådan nyordning — det var jo den højtærede minister, der opfandt og gennemførte denne værdifulde ordning med 65-billetterne — og jeg tror, at DSB kan udvide passagerantallet uden at sætte ekstra materiel ind. Her ville man få en, tror jeg, stor indtægt, og det er jo i den sidste ende, fortjenesten ligger. For at undgå enhver misforståelse vil jeg gerne føje til, at det er klart, at under den store spidsbelastning, der er ved højtiderne, pinse, påske og jul, må 65-billetterne ikke kunne benyttes. Man kunne jo bestemme, at disse 65-billetter ikke måtte anvendes en 3-4 dage før og efter disse højtider.

Angående konkurrencen fra de mange selvkørende ved jeg, at mange af disse på de lange strækninger hellere ville benytte DSB — jeg taler her ud fra mine erfaringer fra Vestjylland. For det første er sådanne lange bilrejsers trættende i den voldsomme landevejstrafik, og for det andet har biljerne jo store vanskeligheder med at få plads til deres vogne, ikke mindst i de store byer, men i særdeleshed i København. Hele dette klientel både kunne og burde

DSB friste dels med deres forholdsvis billige rejser, dels med lidt mere komfort.

Det ligger ikke til mig at overdrive, og slet ikke, når det gælder DSB, men den højtærede minister skal nu vide, at vi i Vestjylland ikke mere kan være tjent med at køre under de nu givne vilkår. Vore lyntog, som nu har kørt i mere end 25 år og i samme tidsrum har kørt tusinder af kilometer, er nu så slidte og medtagne, at det vist ikke kan være urimeligt, at vi ved dette lovforslags behandling frembærer ønsket om, at en ændring her må finde sted. Jeg ved, at der ved fremsættelsen af dette ønske vil rejse sig mange problemer; jeg ved også, at det vil kræve nye investeringer. Jeg ved, at man har mange andre problemer at kæmpe med inden for DSB, og at den højtærede minister har disse problemer inde på livet, men jeg tror, at det i den givne situation i meget høj grad vil interessere offentligheden og ikke mindst offentligheden i Vestjylland, om den højtærede minister ville sige noget om disse forhold.

Må jeg til sidst føje til: er det ikke teknisk muligt, at banelegemet kunne få en anden og bedre fundering? Thi jeg siger ikke for meget, når jeg giver udtryk for, at som forholdene er på disse vestjyske lange strækninger i øjeblikket, er den befordring, der her bydes de rejsende, simpelt hen så dårlig, at det mere er en tortur, end det er behageligt at tage disse lange rejser. Jeg siger det, fordi jeg ved, at det nuværende materiel ikke frister de mange private bil ejere, der sikkert ville blive vore kunder på mange rejser, om der her kunne ske en ændring af forholdene.

Med disse bemærkninger skal jeg på socialdemokratiets vegne anbefale det foreliggende lovforslag til velvillig behandling her i det høje ting.

Forslaget til lov om ændringer i postloven har i og for sig samme sigte som lovforslaget om statsbanetaksterne; der er derfor ikke grund til at gøre mange principielle bemærkninger herom.

I bemærkningerne til lovforslaget gør den højtærede minister opmærksom på, at de store stigninger i lønudgifterne og andre stigninger vil medføre, at der i finansåret 1961-62 må regnes med et underskud på ca. 40 mill. kr. Det er fremhævet, at den